

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Cdo/125/2022
Identifikačné číslo spisu:	7119211276
Dátum vydania rozhodnutia:	31.05.2023
Meno a priezvisko:	JUDr. Jana Halušková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2023:7119211276.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Haluškovej a členov senátu JUDr. Jany Bajánkovej a JUDr. Jozefa Kolcuna, PhD., v spore žalobcu O. V., G. XX. Q. XXXX, L. XXX, zastúpeného advokátom JUDr. Jurajom Kusom, Michalovce, Námestie osloboditeľov 10, proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Generálna prokuratúra SR, Bratislava, Štúrova 2, adresa na doručovanie Okresná prokuratúra Košice I, Košice, Mojmírova 5, o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci, vedenom na Okresnom súde Košice I pod sp. zn. 13C/31/2019, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 27. januára 2022 sp. zn. 5Co/10/2021 takto

rozhodol:

Dovolanie z a m i e t a.

Žalovanej voči žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Košice I (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 23. septembra 2020 sp. zn. 13C/31/2019 zamietol žalobu a žiadnej zo strán nepriznal právo na náhradu trov konania. Urobil tak po zistení, že uplatnené právo žalobcu na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu verejnej moci v žiadanej výške 50 000 eur (nemajetková ujma) s 5 % ročným úrokom z omeškania od 13. júna 2019 do zaplatenia je premlčané v zmysle § 19 ods. 1, 2 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov. Zdôvodnil, že trojročná subjektívna premlčacia doba začala plynúť 13. mája 2016, kedy bolo žalobcovi doručené uznesenie Úradu špeciálnej prokuratúry Generálnej prokuratúry SR č. VII/1Gv20/16/1000-4 z 09. mája 2016 o zastavení trestného stíhania (súdy nižších inštancií nesprávne uvádzajú, že žalobca bol oslobodený spod obvinenia, pozn. dovolacieho súdu). V zmysle § 19 ods. 3

zák. č. 514/2003 Z. z. premlčacia doba neplynula počas predbežného prerokovania nároku od 09. mája 2019 do 13. júna 2019, teda počas 36 dní. Okresný súd uzavrel, že trojročná premlčacia lehota uplynula 19. júla 2019, takže žaloba bola 08.10. 2019 podaná oneskorene.

1.1. K tvrdeniu žalobcu o rozpore vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi súd prvej inštancie uviedol, citujúc právnu vetu z rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/137/2017 z 22. marca 2018, že o námietku premlčania priečiacu sa dobrým mravom by mohlo ísť vtedy, ak by jej cieľom bolo poškodiť protistranu, pričom dosiahnutie vlastného zmyslu námietky premlčania by z hľadiska konajúceho bolo bezvýznamné. V danom prípade konanie žalovaného neopodstatňuje záver o zámere poškodiť žalobcu a z obsahu spisu nevyplýva, že by konanie štátu vykazovalo znaky naznačujúce, že išlo o konanie v rozpore s dobrými mravmi. Žalobcovi nič nebránilo, aby nárok na náhradu ujmy spôsobenej rozhodnutím o vznesení obvinenia uplatnil včas, v rámci plynutia premlčacej doby. Okresný súd poukázal na to, že hoci uznesenie o zastavení trestného stíhania prevzal právny zástupca žalobcu už dňa 13. mája 2016, o predbežné prerokovanie nároku požiadal až 09. mája 2019, po takmer 3 rokoch.

1.2. O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods.1 a § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). Konštatoval, že v spore úspešný žalovaný sa vzdal práva na náhradu trov konania a žalobca bol neúspešný, preto právo na náhradu trov stranám sporu nepriznal.

2. Krajský súd v Košiciach ako súd odvolací (ďalej iba „odvolací súd“) rozsudkom z 27. januára 2022 sp. zn. 5Co/10/2021 rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP a žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

2.1. Na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku doplnil, že podľa § 19 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. sa právo na náhradu škody premlčí za tri roky odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Ak je podmienkou uplatnenia práva na náhradu škody zrušenie alebo zmena právoplatného rozhodnutia, plynie premlčacia lehota odo dňa doručenia (oznámenia) rozhodnutia, ktorým bolo zmenené alebo zrušené právoplatné rozhodnutie. Podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Začiatok plynutia trojročnej doby sa počíta odo dňa, keď sa poškodený dozvedel o škode. Deň, kedy sa poškodený žalobca dozvedel o škode, možno stotožniť s dňom, kedy mu bolo doručené a nadobudlo právoplatnosť uznesenie sp. zn. VII/1 Gv 20/16/1000-4 z 09. mája 2016 o zastavení trestného stíhania, teda 13. mája 2016. V súlade s § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. lehota neplynula počas predbežného prerokovania nároku, a to odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, čo je čas 36 dní od 09. mája 2019 do 13. júna 2019. Okresný súd potom správne určil, že premlčacia doba uplynula 19. júla 2019.

2.1.1. Námietka žalobcu, že plynutie premlčacej doby sa prerušuje na 6 mesiacov v §-e 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. nemá oporu. Výklad tohto ustanovenia nevzbudzuje pochybnosti, že lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15, a to odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, čo bolo v danom prípade 36 dní. Ak by zákonodarcia mienil predĺžiť plynutie premlčacej doby o 6 mesiacov, neurčil by, že lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, ale priamo by stanovil, že plynutie premlčacej doby sa prerušuje na 6 mesiacov.

2.2. Vo vzťahu k odvolaciemu tvrdeniu o rozpore vznesenej námietky premlčania s dobrými mravmi odvolací súd poukázal na rozsiahlu judikáтуру Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, a to rozhodnutia sp. zn. 1Cdo/148/2004 (ZSP 30/2005), 1MCdo/8/2008, 3Cdo/41/2012 (ZSP 1/2015), 5Cdo/151/2012, 3Cdo/441/2013, 2Cdo/249/2014, 7Cdo/226/2016, 3Cdo/137/2017 a Ústavného súdu Slovenskej republiky (rozhodnutia sp. zn. II. ÚS 176/2011, I. ÚS 33/2012, IV. ÚS 542/2013) a konštatoval, že táto v zásade nevylučuje možnosť rozporu vznesenia námietky premlčania s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých ide o zneužitie tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Ide o také ojedinelé prípady, keď by voči strane konania nepriznanie jej nároku súdom v dôsledku uplynutia premlčacej doby bolo neprimerane tvrdým postihom v porovnaní s rozsahom a charakterom uplatňovaného práva a dôvodmi, pre ktoré svoje právo včas neuplatnila, prípadne k výkonu práva založeného zákonom dochádza z iných dôvodov, než je dosiahnutie hospodárskych cieľov, či uspokojenie iných potrieb, kedy hlavnou alebo aspoň prevažujúcou motiváciou je úmysel poškodiť, či znevýhodniť povinnú osobu (tzv. šikanózný výkon práva). Tieto

okolnosti musia byť naplnené v takej výnimočnej intenzite, aby bol odôvodnený tak významný zásah do princípu právnej istoty, akým je odopretie práva uplatniť námietku premlčania. Preto je pri zodpovedaní otázky, či je vznesenie námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi potrebné skúmať, či strana konania, ktorá sa dovoľáva rozporu s dobrými mravmi podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka, postupovala s dostatočnou mierou starostlivosti a opatrnosti v súlade so zásadou *vigilantibus iura scripta sunt*. V prejednávanej spore okolnosti prípadu nie sú takej výnimočnej povahy, ktorá by spôsobovala prelomenie týchto zásad. Žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal a ani netvrdil, ako mu žalovaný konaním alebo opomenutím bránil vo výkone jeho práva (podať včas žalobu na súd), prípadne aké prekážky osobitného a výnimočného charakteru boli na jeho strane, aby žalobu podal včas.

2.3. Žalobca nebol v odvolacom konaní úspešný, preto odvolací súd žalovanému priznal náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu (§ 255 ods. 1 a § 396 ods. 1 CSP).

3. Proti rozsudku odvolacieho súdu podal žalobca dovolanie z dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP navrhnúť, aby dovolací súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na ďalšie konanie. Tvrdil nesprávny procesný postup súdov spočívajúci v počítaní dĺžky prerušenia premlčacej doby počas konania o predbežnom prerokovaní nároku na náhradu škody (§ 15 zák. č. 514/2003 Z. z.) podľa § 19 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z. z. argumentujúc potrebou použitia extenzívneho výkladu a aplikovaním doby 6-tich mesiacov, nie doby trvania predbežného prerokovania nároku. Premlčacia doba v prejednávanej spore potom neplynie od podania žiadosti 06. mája 2019 do 06. novembra 2019, čo je doba 6-tich mesiacov a žaloba bola podaná včas. Porušenie princípu právnej istoty videl žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) v tom, že odvolací súd na jednej strane žalobu zamietol nezistiac rozpor námietky premlčania s dobrými mravmi, na druhej strane ale uvádza, že v zásade ustálená judikatúra dovolacieho aj ústavného súdu v otázke premlčania a dobrých mravov nevylučuje možnosť rozporu vznesenia námietky premlčania s dobrými mravmi, avšak vždy musí ísť o veľmi výnimočné prípady, v ktorých je výrazom zneužitia tohto práva na úkor strany, ktorá márne uplynutie premlčacej doby nezavinila. Podľa názoru žalobcu v jeho prípade ide o výnimočný prípad a žalovaným vznesená námietka premlčania je v rozpore s dobrými mravmi a je výrazom zneužitia tohto práva na úkor žalobcu.

4. Žalovaný sa k dovolaniu nevyjadril.

5. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP; ďalej aj „najvyšší súd“ príp. „dovolací súd“) po zistení, že dovolanie podala v zákonnej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP) skúmal, či sú splnené aj ďalšie podmienky dovolacieho konania a predpoklady prípustnosti dovolania.

6. Podľa § 420 písm. f) CSP je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie a na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom *denegatio iustitiae* (odmietnutie spravodlivosti), právo podať opravný prostriedok atď.

7. Vzhľadom na obsah dovolania, tvorený z väčšej časti vyjadrením nespokojnosti a polemikou dovolateľa so skutkovými zisteniami a právnymi závermi súdov nižších inštancií musí dovolací súd pripomenúť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, nie ďalšie odvolanie. Dovolací súd nie je treťou inštanciou, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (viď napr. rozhodnutia dovolacieho súdu sp. zn. 2Cdo/165/2017, 3Cdo/14/2017, 4Cdo/157/2017, 5Cdo/155/2016, 8Cdo/67/2017). Dovolací súd rovnako pripomína, že dovolaním sa nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi nižšej inštalácie, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Na hodnotenie skutkových okolností a zisťovanie skutkového stavu sú povolané súdy

prvej a druhej inštancie ako skutkové súdy, a nie dovolací súd, ktorého prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania (porov. I. ÚS 6/2018). V rámci tejto kontroly má dovolací súd možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní (napr. tzv. opomenutý dôkaz, deformovaný dôkaz, porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov atď.) a či konajúcimi súdmi prijaté závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP.

8. Dovolateľ, vychádzajúc z obsahu jeho dovolania (§ 124 CSP), namieta primárne vady v procese vyhodnotenia dôkazov a porušenie princípu právnej istoty.

8.1. Dokazovanie je časť civilného súdneho konania, v rámci ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe obsahuje právomoc posúdiť, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I. ÚS 52/03). V dokazovaní sa súd obmedzuje len na zisťovanie skutkových poznatkov (poznatkov o skutkových okolnostiach, ktoré zakladajú a odôvodňujú prejednávany nárok). Posúdenie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (viď § 185 ods. 1 CSP), a nie strán sporu.

8.2. Hodnotenie dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej hodnotí vykonané dôkazy z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Aktuálna procesná právna úprava vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov, majúcej základ v ústavnom princípe nezávislosti súdov. Táto zásada, vyplývajúca z čl. 15 základných princípov Civilného sporového poriadku, normatívne rozvinutá v § 191 ods. 1 CSP znamená, že záver, ktorý si sudca z vykonaných dôkazov urobí, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Postup sudcu ale neznamená, že sudca nie je viazaný ústavnými princípmi predvídateľnosti a zákonnosti rozhodnutia. Naopak, konečné meritórne rozhodnutie musí vykazovať logickú, funkčnú a teleologickú zhodu s priebehom konania (v podrobnostiach pozri Števček, M., Ficová, S., Baricová, J., Mesiarkinová, S., Bajánková, J., Tomašovič, M., a kol. Civilný sporový poriadok. Komentár. Praha: C. H. Beck, 2016, 1540 s., str. 729).

8.3. O vadách v procese dokazovania možno hovoriť vtedy, ak súd vychádzal pri rozhodnutí zo skutočnosti, pre ktorú nie je z vykonaných dôkazov podklad, alebo ak považoval určitú skutočnosť za základ svojho rozhodnutia úplne inak, ako vyplýva z vykonaného dokazovania, prípadne ak nezistil určitú podstatnú skutočnosť, ktorá bez ďalšieho z vykonaného dokazovania vyplýva.

9. Zdôrazniť treba, že k odopretiu výkonu spravodlivosti môže dôjsť aj porušením princípu právnej istoty. Súdny proces musí byť preto jednou zo záruk zákonnosti, v rámci ktorej musí byť zabezpečená právna istota pri aplikácii práva súdom, a to v rozsahu zabezpečujúcom naplnenie spravodlivej ochrany subjektívnych práv strán sporu v zmysle čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, resp. čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Súčasťou uvedeného princípu je aj požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď (mutatis mutandis I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95 a II. ÚS 80/99), teda to, že obdobné situácie musia byť rovnakým spôsobom právne posudzované. Ako uviedol Európsky súd pre ľudské práva v rozsudku DRAFT-OVA a. s. v. Slovensko (sťažnosť č. 72493/10) z 09.06.2015, princíp právnej istoty nedovoľuje stranám požadovať znovuotvorenie procesu iba za účelom opätovného prejednávania (pojednávania) a nového rozhodnutia veci. Iba samotná možnosť (existencia možnosti) dvoch pohľadov na tému nie je základom pre opätovné prejednanie veci.

10. Dovolací súd musí tiež zdôrazniť, že je striktne viazaný dovolacími dôvodmi vymedzenými dovolateľom (§ 440 CSP). Preskúmať preto iba procesný postup súdov nižších inštancií z hľadiska existencie dovolateľom tvrdenej existencie vady zmätočnosti, nezaoberal sa správnosťou vyriešenia právnych otázok, od ktorých záviselo rozhodnutie vo veci samej.

11. Aplikujúc pravidlá uvedené v bodoch 8 a 9 tohto rozsudku dovolací súd nezistil závažné deficity v dokazovaní ani svojvoľnosť alebo neudržateľnosť konajúcimi súdmi prijatých záverov; ich závery nie sú prijaté v zrejmom omyle popierajúcom zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.

12. Premlčanie je všeobecným občianskoprávnym inštitútom, ktorý sa uplatňuje pri všetkých subjektívnych občianskych právach okrem tých, ktoré sa buď nepremlčujú vôbec (§ 100 ods. 2 a 3), alebo ktoré sa prekludujú v prípadoch výslovne ustanovených v zákone (§ 583), alebo ktoré zanikajú uplynutím doby (§ 578). Počas plynutia premlčacej doby môže dôjsť k jej spočívaniu (dočasnému zastaveniu), ktoré jednoducho znamená, že premlčacia doba neplynie po dobu trvania prekážky, ale po jej odpadnutí plynutie premlčacej doby pokračuje. Podľa § 19 ods. 3 lex specialis zák. č. 514/2003 Z. z. v platnom znení (ktoré je totožné s jeho znením ku dňu 09. mája 2019, kedy žalobca požiadal o predbežné prerokovanie nároku) lehota neplynie počas predbežného prerokovania nároku podľa § 15 odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie však počas šiestich mesiacov. Súdny nižších inštancií podľa názoru dovolacieho súdu jazykovým výkladom tohto ustanovenia, ktorým dospeli k záveru o prerušení plynutia premlčacej doby v rozsahu 36 dní zodpovedajúcim trvaniu predbežného prejednávania nároku (o ktoré došlo k jej „predĺženiu“), nie v rozsahu dovolateľom tvrdených 6 mesiacov, neporušili právo dovolateľa na spravodlivý proces. Dovolací súd podporne poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 20. marca 2012 sp. zn. 5MCdo/13/2010, v ktorom sa najvyšší súd síce zaoberal určením odkedy začala plynúť premlčacia doba na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom a aké skutočnosti ju spôsobujú v zmysle ustanovení zákona č. 58/1969 Zb., no rozlišoval, či ide o škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. lebo tieto nároky sa uplatňovali rozdielne. Škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím bolo potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom štátnej správy, do pôsobnosti ktorého patrilo odvetvie štátnej správy, v ktorom bolo nezákonné rozhodnutie vydané (§ 9 ods. 1 zák. č. 58/1969 Zb.), na rozdiel od škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ktorá sa predbežne neprerokovávala. Najvyšší súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že „..... nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím je potrebné vopred prerokovať s ústredným orgánom. V takom prípade premlčacia doba odo dňa podania žiadosti do skončenia prerokovania, najdlhšie počas šiestich mesiacov, neplynie“.

13. Dovolací súd nezistil v procesnom postupe súdov nižších inštancií ani porušenie princípu právnej istoty. Rozhodnutie odvolacieho súdu nevyznieva protirečovo a nie je rozpor medzi výrokom jeho rozhodnutia a odôvodnením. Naopak, odvolací súd dôkladne vysvetlil, že možnosť vznesenia námietky premlčania v rozpore s dobrými mravmi existuje a súdna prax ju ako dôvod neprihliadnutia na námietku premlčania akceptuje, no v prípade žalobcu nejde o takýto výnimočný prípad. Inak povedané, žalovaný námietku premlčania nevzniesol v snahe zneužiť toto právo na úkor žalobcu. Správne sa totiž odvolací súd, rešpektujúc zásadu, že práva patria bdelým, zaoberal aj tým, či márne uplynutie premlčacej doby nezavinil samotný žalobca. Vychádzal aj z toho, že žalobca už len o predbežné prejednanie nároku požiadal 09. mája 2019, teda iba 5 dní pred uplynutím trojročnej premlčacej doby (počítanej od zastavenia trestného stíhania 13. mája 2016) a žalobu podal až 08. októbra 2019, hoci k skončeniu predbežného prerokovania došlo 13. júna 2019. Rovnako starostlivo zvažoval aj individuálne osobitosti prejednávanej kauzy založené na konkrétnych skutkových zisteniach hľadajúc spravodlivé riešenie. Svoj názor, že v jeho prípade ide o výnimočný prípad žalobca argumentačne podporil dĺžkou trvania jeho trestného stíhania 4 roky a 4 mesiace, ktoré navrhoval dvakrát zastaviť, keď sa dvakrát sťažoval na prierahy v konaní, aj výškou hroziaceho trestu (odňatie slobody 7 až 12 rokov) vyplývajúcej z právnej kvalifikácie skutku, ktorý mu bol kladený za vinu. Dovolací súd ľudsky chápe, že ide o udalosti, ktoré predstavovali zásah do ustáleného životného spôsobu žalobcu, no udiali sa v rámci v minulosti vedeného trestného konania. Pre vyvodenie záveru o existencii dôvodov umožňujúcich posúdenie vznesenej námietky premlčania ako odporujúcej dobrým mravom sú však uvedené dôvody, komplexne zohľadňujúc aj správanie žalobcu po skončení trestného stíhania z hľadiska uplatňovania jeho nárokov podľa zák. č. 514/2003 Z. z. (ktorý nešpecifikoval dôvody, pre ktoré svoje právo neuplatnil včas) a skutočnosť, že žalovaný svojím konaním alebo opomenutím žalobcovi nebránil vo výkone jeho práva podať včas žalobu na súd a námietku premlčania nevzniesol v snahe poškodiť žalobcu, ale sledoval ňou cieľ, ktorý je s premlčaním spojený (nešlo mu o to, aby vedľajšie účinky jeho konania viedli k stavu jemu vyhovujúcemu, avšak poškodzujúcemu žalobcu), nepostačujúce. Podľa názoru dovolacieho súdu súdy nižších inštancií neopomenuli špecifické okolnosti prípadu a problematiku premlčania dovolateľom uplatneného nároku posúdili prilihavo majú na pamäti svoj diel zodpovednosti za ochranu základných

práv a slobôd dovolateľa.

14. Žalobca považuje rozhodnutia súdov za nespravodlivé voči jeho osobe, no skutočnosť, že sa s názorom súdov nižších inštancií nestotožňuje sama osebe nepostačuje na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

15. So zreteľom na uvedené dovolací súd uzatvára, že dovolaním napadnutým rozsudkom krajského súdu v tejto veci nedošlo k porušeniu ústavou zaručeného práva dovolateľa na súdnu ochranu. Prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP je potom daná, ale dovolanie nie je dôvodné pre nenaplnenie uplatneného dovolacieho dôvodu, takže dovolanie po prejednaní bez pojednávania (§ 443 CSP časť vety pred bodkočiarkou) podľa § 448 CSP zamietol.

16. V dovolacom konaní úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania, no z obsahu spisu vznik trov konania u žalovaného nie je preukázaný, preto mu dovolací súd náhradu trov dovolacieho konania voči žalobcovi nepriznal (§ 255 ods. 1 CSP).

17. Tento rozsudok prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.